



Խմբագրական

Ի ԽՆԴԻՐ ՈԳԵՂԵՆԻ

Մերօրյա մարդկային կյանքի հարափոփոխ ընթացքը տարուերվող օվկիանի ծփանքի նման «հոգևոր կյանքի անսպառ բարիքները» ջրամույն է դարձնում և մարդկանց կլանում մարմնավոր տենչանքների հորձանուտը:

Հոգևոր կյանքի բացակայությունը լրացվում է աշխարհը սիրելու ցանկությամբ: Լուսափայլ կյանքի ճառագայթը համակվում է մեղանշողի սրտում կուտակվող խավարային թմբիրով, բայց Աստված, որ առատ է ողորմությամբ (Եփես. Բ 4), միշտ էլ ներում է մեր մեղքերն ու հանցանքները և հրավիրում զղջման, «որովհետև նրա արարածներն ենք՝ Քրիստոս Հիսուսով ստեղծվածներ բարի գործերի համար» (Եփես. Բ 10):

Մարդը իր հոգևոր աշխարհով, իր էությամբ, ներքին ապրումներով հոգևոր հարատև փոփոխությունների մի անբակտելի ընթացք է, ուր մե՛կ մեղքի ձմեռն է գործում իր սառնամանիքներով, մե՛կ էլ՝ հավատի գարունը իր բուրմունքներով:

Մե՛կ Տիրոջ պատվերի մաքուր հոգեկիրն է, մե՛կ էլ խստագույն ու հակամարտը: Սիրով ու հոժարությամբ Աստծուն մոտեցողը, բարիքներ ու ողորմածություն կատարողը: Մարդը միշտ հոգևոր պատերազմի մեջ է, կյանքի նեղությունների ու չարչարանքների, բանտի, աքսորի ու տարագրության. ինչպե՛ս հաղթել այդ ամենին. օրհնությամբ ու սրբաբանությամբ, համբերությամբ ու ողորմածությամբ, հավատքով, հույսով և սիրով, այլապես անհնարին է երկրավոր կյանքում դիմագրավել բազմապատիկ նախատիևներն ու անարգանքները:

Ուկնդիր լինենք առաքյալի հուսադրիչ խոսքերին. «Սիրելիներ, տարօրինակ մի՛ համարեք այն այրող նեղությունը, որ ձեզ փրկելու համար է...

Այլ, որպեսզի նրա փառքի հայտնության ժամանակ էլ ցնծանք և ուրախանանք» (Ա. Պետ. Դ 12—13):

Անօրենության շղթաները կարելի է փշրել միմիայն Աստծու շնորհների հաղթական զինվածությամբ: Որքան էլ հալածիչ բանասարկուն հարձակումներ գործի, միևնույն է, Աստծու շնորհների լուսավոր կարգի մեջ թիրախ է դառնալու և դատապարտվելու կորստյան: Բանասարկուն դեմ է բալեպաշտության: Քրիստոնեության կատաղի թշնամին գործում է իր արբանյակներով: Սակայն մենք Աստծու փառքի համար հոգևոր պատերազմի մեջ պետք է հաղթանակած դուրս գանք, եթե նույնիսկ նախատվենք: Լսենք նույն առաքյալի հավատահաստ պատգամը. **«Իսկ եթե նախատվեք էլ Քրիստոսի անվան համար, երանելի՛ եք, քանի որ փառքի և գործության անունը և Աստծու Հոգին է հանգչում ձեր վրա»** (Հակ. 14):

Նախ քաջալերված՝ Հիսուս ինքը հաղթեց հոգևոր պատերազմում, առաքինացած խրախուսեց. **«Այստեղ, աշխարհում նեղություն պիտի ունենաք, սակայն քաջալերվեք, որովհետև ես հաղթեցի աշխարհին»** (Հովհ. ԺԶ 33):

Աշխարհին հաղթած Երկնավոր Թագավորը խրախուսում է նաև հայ ժողովրդին հաղթանակած դուրս գալու հոգևոր պատերազմից: Հայ ժողովուրդը զենք ու զրահ, սաղմոսարան ու քնար առած՝ Աստծու անվան արժանի մարտավարը, վստահությամբ է կրկնում Դավիթ մարգարեի խոսքերը. **«Բոլոր ազգերը շրջապատեցին ինձ, բայց Տիրոջ անվամբ հաղթեցի նրանց: Ծորջ բոլորս բռնեցին, միահամուռ պաշարեցին ինձ, բայց Տիրոջ անվամբ վանեցի նրանց»** (Սաղմ. ԾԺԷ 10—11):

Այո, հաղթանակած Աստծու հաղթության լույսով գոտեպնդված, ջերմացած ու տոգորված ի խնդիր ոգեղենի, հայ ժողովուրդը շարունակում է իր ընթացքը դեպի **«Նավահանգիստը լուսավոր հույսի»** կորստյան մատնելով բանասարկուների որոգայթները, որպեսզի փառավորվի արդարների հետ՝ կասեցնելով մահվան բազմահնար հարձակումները՝ հալացքը դեպի փրկչական հեռուն, քայլում է առաջ, հիշելով **«Հիսուս Քրիստոս թող ուղղի մեր ճանապարհները»** (Ա. Թեսաղ. Գ 11): **«Ահա թե ինչու մենք պետք է ավելի ևս ուշադիր լինենք»** (Եբր. Բ 1), պահպանելու մեր հայրերի անաղարտ հավատը, մեզ փոխանցած քրիստոնեությունը: Հավատքը Աստծու կողմից փոխանցված մեր հայրերին, իսկ մեր հայրերն էլ իրենց հերթին իրենց սրտերի և հոգիների միջով մեզ փոխանցածը մենք ապրեցնելով փոխանցենք մեզնից հետո եկող մեր զավակներին:

Ի խնդիր մեր հայրերի, մեր ժառանգած հավատքի, մենք պետք է ապրենք **«ուղիղ վարուք, պարզ մտք, միամիտ սրտի, կատարեալ հաւատով»** (Ժամագիրք): Առանց ճշմարիտ հավատքի, առանց հավատքի ճշմարիտ դավանության չենք կարող արժանանալ երկնքի արքայության, որովհետև **«Հավատքը երկնքի արքայության բանալին է, որն Աստված տվեց, որպեսզի նա, որ հավատքի գործություն ունենա, բացի և արքայություն մըտնի»** (Հովհ. Երզնկացի): Եվ եթե այսօր շատերը փորձում են մտնել **«Այրարատ աշխարհը՝ երկնավոր մշակներ Թադեոս և Բարդուղեմեոս սուրբ առաքյալների անդաստանը»** (Խորենացի), սերմանված փրկության Ավետարանի կենաց խոսքերով, այսօր շարունակվում է ոռոգվել Մայր Եկեղեցվո քարոզիչների ջանադրությամբ, միևնույն է, չեն արժանանալու **«վեհ ճանաչման»**:

Գոտեպնդ է Հայոց աշխարհը իր վերադիտողներով, իր հոգեւոյն հայրերով, որոնք հայոց հավատքի ծաղկումին վստահ, հպարտ գործա-

կիցներով, շարունակելու են Հայ Եկեղեցիով քրիստոնեության հայացումը նույն նախանձախնդիր ոգով, ինչպիսիք եղան մեր հայրերը, առանց կրդ-գիացման ընդհանուր քրիստոնեական մեծ ընտանիքից, ի սպաս հայ ժողովրդի, ի սեր տիեզերական եղբայրության, ի փառս քրիստոնեության տարածման: Բայց գիտենք, թե ամեն ինչ չէ, որ կատարվում է Աստծու կամքով, և ահա Հայաստան ժամանած սուտ մարգարեները և վարձկան քարոզիչներ իրենց անառաքինի վարքով փորձում են ապագգայնացնել մեր ազգայինը: Աստծու խոսքի «նոր վաճառականները» գործում են իրենց շահի և գովասանքի համար, այդ ամենը մենք նկատում ենք տխուր սրտով, որպեսզի սթափվենք ազգովի, զի Աստված ընդ մեզ է, եթե մենք մնանք հավատարիմ մեր հավատքին, հեռու վանենք աղանդավորական և հերձվածող հավատալիքները, իսպառ վտարելով մեր հայրենի եզերքներից նրանց վնասակար դավանությունը, «որովհետև նրանք իրենք իրենց եկեղեցուց օտար չեն անվանում ... այլ քրիստոնյաների նման ներս մտնելով դառը թույն են թափում և իրենց օտար ուսումը գործածում խաբելու համար մարդկանց» (Սարգիս Շնորհալի), «իսկ մենք, սիրելիներ՛ր, մեր անձերը կառուցենք հավատի սրբությամբ, աղոթենք Սուրբ Հոգով, պահենք մենք մեզ Աստծու սիրով, սպասելով մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի ողորմությանը հավիտենական կյանքի համար» (Հուդա Ա 20—21): Որպեսզի անմահարար Ավետարանի քաղցր վարդապետությանը հետևող մեր ժողովուրդը, որպես աստվածային այգու ճշմարիտ տունկ, որպես հանդիսարան Ա. Հոգու կենսանորոգ շնորհաց Եսայաշունչ մարգարեությամբ օրհներգի. «Հոգի Տեառն ի վերայ իմ, վասն որոյ եւ օծ իսկ զիս» (Եսայի ԿԱ 1):

